

— Свива се сърдце, и паметь се губи. . .
Дружки, невърници, змейно ме люби. . .
Пусти остали вси билки чемерни;
Охъ, не напусто сж облаци черни! —

Лавнаха псета далеко по двори,
Тъмното небо се надвѣ разтвори
И стрѣловита свѣтковица блѣсна;
Отъ невиделица трѣсъкъ се трѣсна.

Съ трѣсъка рой налѣтѣха стихии,
Змееве, змеици съ злати кочии —
Цѣлата рода на змея Огняна,
Сбрана на свадба по хубава Яна.

Свиха, извиха се — пакъ се поднѣха. . .
Мигъ само плахи жетварки съзрѣха,
Хубава Яна съ незнайно си люби,
Какъ се задъ облаци тъмни изгуби. . .

17 Септ. 91 г.